

Bestemmelsen i § 4 om, at diplomatiske Attacheer i Fremtiden, naar Omstændighederne taler derfor, kan faa tillagt Honorar, er jeg ogsaa glad ved. Men jeg ønsker den ganske vist udvidet til, at de altid skulde have Honorar, og naar jeg ønsker det, er det, fordi jeg mener, at den Tid maa være forbi, da disse Stillinger beklædtes af Folk, der ønsker ved at blive attachéret et eller andet Gesandtskab at faa Adgang til Hofkredse og komme i Forbindelse med Højadelen i de forskellige Hovedstæder i Europa og som Følge deraf ikke søger en saadan Attachéplads for at udrette et nyttigt Arbejde eller for at sætte sig ind i de Ting, som det kan have Betydning for vort Land at faa varetaget. Jeg ønsker, at dette ophører, og at de Folk, som udsendes til Gesandtskaberne, enten til den ene eller den anden Stilling, udsendes med den Opgave at udvikle sig og dygtiggøre sig til at kunne repræsentere vort Land. Den højtærede Udenrigsminister oplyste ogsaa, at det netop var, fordi disse Stillinger Tid efter anden har udviklet sig saaledes, at der kræves et betydeligt Arbejde af de paagældende, at man skulde lønne dem; hvor der ikke kræves noget Arbejde af dem, burde man lade være at udsende dem, men hvor der er Brug for dem, bør Arbejdet betales. Naar Gesandtskaberne tidligere ikke har gjort den Nytte, de skulde og burde, antager jeg, at Grunden for en stor Del netop er, at de er blevet rekruteret fra dem, som er kommet ind paa den diplomatiske Bane ved at blive Attacheer ved Gesandtskaberne, hvad de nærmest har været ikke for deres Lands Skyld, men for deres egen Skyld. Jeg saa derfor gerne, at det blev saaledes, at de altid lønnes, og jeg er vel tilfreds med, at man i dette Lovforslag gør de konsulære Embedsmænd ligestillede med Gesandterne, saaledes at man ogsaa giver dem Opholdspenge, saaledes at de, som efter min Mening har den væsentligste Opgave som Udsendinge for vort Land, kan være i Stand til at overtage saadanne Stillinger med Udsigt til at kunne beklæde dem, uden at de ved Siden af den Lønning og de Opholdspenge og Bosættelsespenge, de faar, skal være i Besiddelse af en Formue, som gør det muligt for dem at overtage Stillingen. Det bør være saaledes, at det er den personlige Dygtighed, som i Fremtiden skal være bestemmende for, om en Mand skal repræsentere os enten det ene eller det andet Sted, og saa maa han lønnes saaledes,

at han ogsaa kan være i Stand til at beklæde den Stilling, han bliver valgt til, og være i Stand til at leve under de Forhold, man tvinger ham til at leve under, naar han udsendes. Jeg hilser altsaa med Glæde, at man i dette Lovforslag gaar videre i Retning af at udvikle vor Repræsentation i Udlandet til at være en konsulær Repræsentation, saaledes at Forholdet, selv om man beholder Gesandtskaberne, dog bliver det, at de mere og mere faar til Opgave ogsaa at varetage de økonomiske Interesser. Jeg kan altsaa tilsige mit Partis Tilslutning til Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag.

Niels Petersen: De store Forandringer i Europas politiske Geografi, som er eller vil blive Følgen af Verdenskrigen, vil selvfølgelig nødvendigvis influere paa den diplomatiske og konsulære Repræsentation for Danmarks Vedkommende i Udlandet. Under saadanne Forhold, hvor nydannede Statsamfund optræder, og hvor Spørgsmaalet om Repræsentation dør melder sig, maa der nødvendigvis være en større Bevægelsesfrihed, end Tilfældet var ved den Hovedordning, vi traf i 1908. Det er dertil, Lovforslaget sigter ved Bestemmelserne om, at Lovreglerne om, hvor der skal findes faste Gesandtskaber, ophæves, saa at Ændringer i saa Henseende kan ske ligesom før 1908 uden Lovændring. Dermed bortfalder aldeles ikke Rigsdagens Medvirken eller Indflydelse paa den diplomatiske Repræsentation, saaledes som det, efter hvad jeg forstod, var Vestres ærede Ordførers (N. Neergaard) Opfattelse. Jeg er ganske enig med ham i, at Rigsdagens, Parlamenternes Indflydelse ogsaa paa det diplomatiske Apparat maa og ganske sikkert ogsaa vil stige i den kommende Tid, og at, som man har sagt, det gamle Diplomatiske Rolle i alt væsentligt vil være udspillet efter Verdenskrigen. Men det, som sker, naar man ophæver den nævnte Bestemmelse i Loven af 1908, er, som sagt, ikke, at Rigsdagens Indflydelse indskrænkes; gennem Bevillingsmyndigheden, gennem Finansloven bevarer Rigsdagen til Stadighed sin Indflydelse, men hvad man opnaar, er, at Forandringer hurtigt kan ske, naar Nødvendigheden af saadanne Forandringer melder sig.

Det har glædet mig at høre de Udtalelser, som er fremsatte af de to foregaaende ærede Talere om det heldige i, at den konsulære Repræsentation udvides, idet man saaledes fra alle Sider tillægger den forøget Vigtighed. Efter min Mening kan der ikke være Tvivl